

[Lysholt Hansen.]

kostet borgerne 3 mill. kr. i unødvendige udgifter, men tillige modvirket det forsøg på rationalisering af anskaffelse og drift af EDB-anlæg til forsknings- og undervisningsinstitutioner, som regeringens ekspertudvalg anbefaler i den betænkning, der blev afgivet i januar 1969, og som går under betegnelsen Hermansen-betænkningen. Jeg gør mig altså ingen illusioner om, hvad der kan komme ud af drøftelserne her i tinget, men for anstændighedens skyld bør både folketinget og befolkningen vide, hvorledes der er handlet i denne sag.

Allerede den 15. oktober 1964 udsender daværende finansminister Poul Hansen et cirkulære, hvori det hedder:

„Med henblik på at sikre de mest rationelle og økonomiske dispositioner vedrørende elektroniske databehandlingsanlæg, der finansieres ved statsmidler, skal finansministeriet efter beslutning i ministermøde meddele, at statslige styrelser og institutioner kun kan indgå aftale om anskaffelse eller leje af elektronisk databehandlingsmateriel efter forudgående forelæggelse for og godkendelse fra finansministeriet.“

Af den redegørelse, arbejdsministeren har tilstillet finansudvalget i lørdags, fremgår det, at atomenergikommissionen den 30. december 1968 sluttede kontrakt om købet af datamaskinen til de 5 mill. kr. Men først da undervisningsministeren i februar 1969 ved ændringsforslag til finansloven søger om tilladelse til at købe maskinen, først da får finansministeriet sagen forelagt. Atomenergikommissionen havde altså ikke opfyldt kravet i cirkulæret af 15. oktober 1964, men havde indgået aftale om anskaffelse af den nye datamaskine til 5 mill. kr. uden forudgående forelæggelse for og uden forudgående godkendelse fra finansministeriet.

Jeg beder finansministeren oplyse over for folketinget, hvad man fra finansministeriets side foretog sig over for atomenergikommissionen, da man blev klar over, at kommissionen ikke havde fulgt cirkulærets bestemmelser, for man foretog sig vel andet end blot at bryde sin sædvanlige forretningsgang, nemlig at sende ansøgning om nye databehandlingsanlæg til bedømmelse i ad-

ministrationsrådet. Jeg spørger: hvorfor undlod finansministeriet i øvrigt i dette tilfælde at sende sagen til høring i administrationsrådet? Og jeg spørger igen: har man i noget tidligere tilfælde holdt administrationsrådet uden for behandling af ansøgninger om anskaffelse af dataanlæg i dette prislag?

Jeg har nok set, at der i arbejdsministerens skrivelse står, at finansministeren under hensyn til de knappe tidsfrister valgte at behandle sagen på grundlag af allerede foreliggende oplysninger, og at man på daværende tidspunkt var bekendt med betænkningen fra Hermansen-udvalget, der altså gik imod den anskaffelse, man nu søger.

Jeg har også set, at det anføres, at administrationsrådet var repræsenteret i Hermansen-udvalget. Af udvalgets betænkning fremgår det, at civilingeniør Mogens Rømer fra administrationsrådets sekretariat har siddet i Hermansen-udvalget. Da henvisningen til civilingeniør Rømer kan opfattes, som om han har godkendt købet og givet carte blanche for, at sagen ikke behøvede at blive forelagt i administrationsrådet, vil jeg gerne til afklaring bede finansministeren oplyse, om administrationsrådet ikke har rettet henvendelse til finansministeriet om sagen, idet jeg går ud fra, at hr. Rømer har holdt administrationsrådet underrettet om Hermansen-udvalgets afvisning af Risøs ønske om en maskine til 5 mill. kr.

I øvrigt er jeg ked af, at man i denne sag som i kildeskattehussagen bruger de knappe tidsfrister som begrundelse for at afvige fra den sædvanlige sagsbehandling, den sagsbehandling, som vi i finansudvalget, hvis ikke andet er anført, må regne med at en ansøgning har været igennem. De sagkyndiges behandling af sagerne er jo finansudvalgets garanti for, at man tager stilling på et sagligt forsvarligt grundlag, men efter det, vi nu igen har oplevet, står man tilbage med en usikkerhed over for, hvor mange sager der er smuttet igennem bevillingsmyndigheden uden at have været igennem den behandling, som vi i finansudvalget forudsætter.

Jeg håber, finansministeren kan fjerne denne usikkerhed ved at give en mere acceptabel forklaring end de knappe tids-